

Στον κήπο του Καζαντζάκη... X.N.

12/7/2014

ΡΟΔΑΝΘΗ ΚΟΥΜΗ

...Τα πιο σπάνια λουλούδια κοσμούσαν τον κήπο του.

Μα εκείνος αγαπούσε πιο πολύ την κληματαριά. Την είχε φτιάξει με επιμέλεια και αγάπη, για να τον συντροφεύει στις ξαφνικές εμπνεύσεις του.

Έπαιρνε την πένα του, το δερματόδετο τετράδιο του, κατέφευγε στη σκιά της και έγραφε. Τα ποιήματα του, τα απήγγειλε σε εκείνην, σαν να ήταν η ώρα της Ελένης της Τροίας. Έτσι την έλεγε: Ελένη! Αφίνε πάνω της όλο το άρωμα της έμπνευσης, κι εκείνη με χαμόγελο κουνούσε τα φύλλα της, σαν να του έλεγε: «Εγώ είμαι εδώ τώρα, γράψε όσο θες, σαν με ποτίζεις και με φροντίζεις, δεν θα σε εγκαταλείψω!».

Και την πότιζε και την φρόντιζε και εκείνη του γεννούσε οράματα και σκέψεις.

Είχε ένα ξύλινο, μικρό τραπέζι και μια καρέκλα στην πιο βαριά σκιά της. Απέναντι της υψωνόταν με καμάρι τα βουνά της Κρήτης. Άγωνα, στεγνά, μα είχαν και εκείνα το δικό τους άρωμα: Θυμαρί και ρίγανη που δεν το άλλαζε με τίποτε, σε όσα μέρη και να είχε πάει.

Ξυπνούσε πρωί μη χάσει διόλου τη μαγεία της χαραυ-

γής, άναβε το καμινέτο, έφτιαχνε το τσάι, έπαιρνε ένα κομμάτι παξιμάδι και τραβούσε στο ξύλινο μικρό τραπέζι... Άναβε την πίπα του και περίμενε... Τι περίμενε; Τα πάντα και τίποτε...

Γνώριζε καλά πως το μόνο που αξίζει στην ζωή είναι η ίδια η ζωή!

Αυτό που βλέπουμε, νιώθουμε και αγγίζουμε.

Με ευλάβεια, αγάπη και σεβασμό προπορευόταν σε τούτο το κόσμο.

Τα βήματα του δεν ήταν κενά, είχαν γεμίσει λογής - λογής εμπειρίες, έτοιμες να της εξομολογηθεί στο δερματόδετο τετράδιο του: Τόσα πέρασε, τόσα είδε, τι και αν ράισαν σε χίλια κομμάτια την καρδιά του οι άνθρωποι. Εκείνος ήξερε, πως ο χώρος του πια είναι εδώ. Κάτω από την κληματαριά... Κάτω από την Ελένη. Εκεί τα ξέχναγε όλα... Εκεί τα συγχωρούσε όλα...

...«Δεν πειράζει -σκεφτόταν- σαν είναι ο άνθρωπος ατελής. Αν ήταν τέλειος, δεν θα είχαμε δρόμο να ανηφορίσουμε!!! Και σαν δεν ανηφορίσουμε δεν θα υπάρχει εξέλιξη στο είδος μας!!

Και αν δεν φτάσουμε εκεί που δεν μπορούμε, δεν θα αγγίζουμε την τελειότητα».

Τα βράδια τον συντρόφευαν

ο Παναΐτ, ο Άγγελος, ο Λέων και ο Φρειδερίκος.

Φίλοι παλιοί, δεμένοι ο ένας με τον άλλον σαν μια γροθιά. Πόσα είχαν να πουν, κάθε φορά που βρισκότουσαν κάτω από το απαλό θρόισμα των φύλλων της Ελένης!

Και πόσα δεν έλεγαν ακόμα, σαν άναβαν την πίπα τους και χανόντουσαν στην ιερή στιγμή των σκέψεων τους. Είχαν βρει το κώδικα της επικοινωνίας, ακόμα και τότε.

Μέσα στην σιωπή, που δεν ήταν σιωπή, μα ένα φούντωμα σοφίας και αρετής έτοιμο να γεννηθεί από τα σπλάχνα τους...

Ήταν απλοί. Αγαπούσαν τα καθημερινά, μα είχαν ιδέες μεγάλες.

Θα άλλαζαν τον κόσμο! Ναι θα το έκαναν, όσο κόστος και να είχε αυτό.

Είχαν όπλα που δεν ήταν αλλά από τις βαριές, όσο και ανάλαφρες πένες τους.

-Ο Λέων προσπαθούσε να βρει το αληθινό νόημα του χριστιανισμού. Πίστευε πως, ο σκοπός της ζωής δεν είναι να εξυπηρετεί την κατώτερη ζωική φύση, αλλά τη φωτεινή δύναμη που βρίσκεται στα βάθη της ανθρώπινης ψυχής..

-Ο Παναΐτ πόσο μισούσε τον υλισμό. Σχεδόν τον αποποιήθηκε και υποστήριζε με πάθος

τους φτωχούς και κατατρεγμένους..

- Ο Άγγελος!! Μέσα από την ίδια μήτρα της σκέψης είχαν γεννηθεί με διαφορετικές κατευθύνσεις... Ο Καζαντζάκης ήξερε πως, πιο μεγάλος ποιητής από τον Άγγελο δεν θα υπάρξει. Ο Άγγελος πίστευε το ίδιο για τον Καζαντζάκη..

- Ο Φρειδερίκος μιλούσε λίγο,

μα όταν ήταν να πει έβαζε τους φίλους του σε μεγάλη περισυλλογή: Ο θεός πέθανε φίλοι μου, εμείς τον σκοτώσαμε με τις πράξεις μας! Καιρός να ανασυντάξουμε τον Νέο Άνθρωπο.

...Η Ελένη σιωπηλή, άκουγε και ζωντάνευε! Ξεκινούσε τον δικό της χορό, τον χορό της φύσης, που λικνίζεται σαν δει-

τον άνεμο με το άσπρο άλογο, να καλπάζει κοντά της.

Ήταν και εκείνη ερωτευμένη. Είχε τον Πάρη της. Είχε τον Άνεμο να την κρατάει δροσερή, μα είχε και τον Καζαντζάκη με τους φίλους του να την ανασταίνουν!

Αχ και να μπορούσε μόνο να μιλήσει... Αυτός ήταν ο καημός της... Πόσα θα έλεγε στους Ανθρώπους. Πόσο θα άλλαζε τον Κόσμο! Πόσα είχε ακούσει από τους Μεγάλους και σπουδαίους αυτούς φίλους! Να τα έλεγε σε κάθε αυτί έστω και ψιθυριστά, αρκεί να τα έλεγε.

Και να ξαφνικά ήρθε μια νεράιδα, που όλες τις επιθυμίες φυτών, ζώων και ανθρώπων εκείνη τις γνωρίζει. Αγγιξε με το μαγικό ραβδί την κληματαριά, την έκανε γυναίκα με σάρκα και οστά, μια πανομοιότυπη Ελένη της Τροίας και της είπε: «Τρέξε να πεις σε όλους αυτά που άκουγες εδώ! Δεν ήταν Λόγια άσκοπα για να γεμίσουν οι ώρες, ήταν ιδέες μεγάλες που γεννήθηκαν από την Μπτέρα Αγάπη!

Τρέξε να πεις πως: Ετούτοι εδώ που σκιάζεις και έδινες ανάσα στην ύπαρξη τους, κρατούν στα χέρια τους την αλλαγή του κόσμου! Βαστούν την αρετή, υμνούν τη λευτεριά και έχουν δικούς τους Νόμους.

Πες τους πως: Τούτοι εδώ ξυπνούν την φλόγα που έχουν μέσα τους οι Άνθρωποι!».